

265. Eerste Venrays dictee

De openbaring

“Het is een gotspe!”, riep de uitgerangeerde protestzanger met het gesofistikeerde kneveltje en de paardenstaart pieus, nadat hij de acoliet met een gettoblaster in de sacristie had geattrapeerd terwijl de jongeling de hals van een girandole als remplaçant voor een elektrische gitaar liet fungeren en er de luchtspeelversie van ‘Knockin’ on heaven’s door’ op playbackte.

De pastoor-deken, vanwege het paasfeest bereids in liturgisch voorgeschreven witte kazuifel gestoken en die vóór de heilige mis nog even in gewijde stilte tot contemplatie had willen overgaan, beaamde de schanddaad en prevelde gezwind een schietgebedje opdat de profane rock-‘n-rollklanken de gregoriaanse zang van het Venrays Mannenkoor niet zouden overstemmen.

Intussen zat, innig verstrengeld op de stuit- en heiligbeen vernietigende hardheid van een kerkbank in de nabijheid van het hardstenen wijwatervat, een echtpaar op leeftijd zich enigszins geïrriteerd te verbazen over zoveel impudente blasfemie in het godshuis.

Ruim zes decennia geleden, nota bene voor het pulpitum op het reliekaltaar midden in de kerk tijdens carnavalsdinsdagnacht, hadden zij elkaar namelijk hun liefde als perpetuum mobile gezworen. “Wij wendden tenminste het crucifix nog”, stamelden de echtelieden eensgezind en synchroon.

Inmiddels had de eucharistieviering haar aanvang genomen en de cantor stortte zich, middelerwijl gevrijwaard van ongewenste auditieve ruis, vol overgave op een sacrale en majestueuze openingshymne.

Plots ontvouwde zich voor de kerkgangers een miraculeus schouwspel in de vorm van het zich door een ogenschijnlijk onwrikbaar op slot zittend wolkendek heen brekende ponem van Apollo, dat met zijn eerste stralen van deze dag het centraal in de pseudobasiliek gehangen Neder-Rijnse Marianum amoroso een kusje leek te willen geven.

De verlichte stralenkrans trok 's mans blik naar de dubbelvoorstelling van Onze-Lieve-Vrouw, een van de kostbaarste beelden van de Sint Petrus’ Bandenkerk; verbeeldde hij het zich, of glimlachte het eikenhouten Jezuskind in de armen van de rozenkransmadonna even naar de cherubijnen die in een symbolisch gebaar de kroon boven Maria’s hoofd hielden?

Nog prakkiserend over deze merkwaardige zinsbegoocheling - of mocht het een mirakel heten? - volgde de voorzanger met getroebleerde blik de stralenbundel richting pastorie, waar de broodmagere langharige misdienaar, omgeven door magnesiumwitte felheid in de deuropening verscheen, de kandelaber in de hand, zijn arm uit de superplie ten hemel heffend, terwijl hij murmelde: “Mag het licht uit?”